

Майката забѣлѣза момчето. Тя видѣ и скръбъта на своето дѣте.

— Любке, избири нѣколко сладки да му занесешъ! . . .

Любка зави въ книга отъ сладкитѣ, взе отъ хубавитѣ плодове и трѣгна да излиза.

— Чакай, Любке! — каза майката, само сладкитѣ нѣма да стоплятъ бѣдното дѣте, за него е нужно и топлина, я, вижъ, колко е измръзнало! . . . Нека да му дадемъ тази дреха, тя ще го стопли, а сладкитѣ ще го нахранятъ!

Майката и дѣщерята весели излѣзоха на улицата. Тѣ отидоха при бѣдното дѣте, което още гледаше прѣзъ стѣклото. Любка му подаде дрехата, а послѣ сладкитѣ да си ги раздѣлятъ съ братчето си. Майката отиде при стареца и му подаде нѣколко лева.

Тѣ никога нѣма да забравятъ направеното добро!

